

der det ganske i samme Grad om Indkomstskatten. Den er fastslaaet lige saa bestemt ved Lovten af 1861 og ganske paa samme Maade som Skatterne paa de faste Ejendomme. Jeg ser heller ikke, hvorfor man ikke skulde kunne gaa til en Forøgelse af Skatterne paa de faste Ejendomme. De kommunale Hartkorsskatter vokse jo stadig, og Skatterne paa faste Ejendomme vokse jo ogsaa andet Steds. Jeg skal tillade mig at henvise til den København nærmest staaende Kommune, Frederiksberg, hvor jeg selv har en fast Ejendom og har i indeværende Aar set min Grundstat forøget paa en Gang med 28 pCt., og jeg antager, at jeg ikke er bleven værre behandlet end alle andre. Naar man paa Frederiksberg har kunnet gøre det, ser jeg ikke, hvorfor ikke København ogsaa skulde kunne forhøje Skatterne paa de faste Ejendomme noget, om end ikke i saa stort et Forhold. Jeg tror, at der er saa meget mere Anledning dertil, som jeg er af den Ansuelse, at naar man vil se paa den ene Side paa de Udgifter, Kommunen har, og hvem de komme til Gode, og paa den anden Side, hvem det væsentligst er, der foranledige deres Stigning, saa er det ingenlunde dem, paa hvem Indkomstskatten efter det før anførte kommer til at hvile forholdsvis højest, men tværtimod langt mere de grundbesiddende og de næringsdrivende Borgere. De grundbesiddendes og næringsdrivendes Interesse er den, at Byens Udvikling stadig fortsættes, og at Befolkningen tiltager, thi derved stiger de faste Ejendommens Værdi, eller i alt Fald forhindre en Tilbagegang derpaa og i andre Retninger. Ligeledes er det dem, som ved deres Virksomhed give Anledning til at fremkalde en Forøgelse af flere af de væsentligste Udgifter, saa at vistnok meget taler for at lægge en Del af Skattebyrden paa dem. Jeg ser ikke rettere, end at man meget vel uden at gaa til en indgribende og gennemgaaende Overvejelse af de københavnske Skatteforhold, vil kunne gaa til en ganske midlertidig Foranstaltning, hvorved man paa en Gang forøgede Skatterne paa de faste Ejendomme i København og Indkomstskatten. De Ejendommens Skatter, som der her maatte være Tale om, ere navnlig Areal- og Grundskatten. Arealskatten udgør nu $13\frac{1}{2}$ Ore pr. Kvadratalen i Forhøj, hvortil svarer 9 Ore i Side- og Vaghuse. Jeg ser ikke, hvorfor man ikke skulde kunne gaa til at forhøje disse Beløb til henholdsvis 15 og 10 Ore, altsaa omtrent 11 pCt. Jeg tror ikke, at denne Forhøjelse faktisk vilde medføre en Forhøjelse af Huslejen. For det første ere jo de meget smaa Lejligheder, navnlig

En-Værelses Lejligheder og i det hele taget Lejligheder paa under 64 Kvadratalen, fritagne for Afgifter. Dernæst vilde denne Forhøjelse for en Lejlighed af Middelsørrelse med 3 à 4 Værelser paa et Par Hundrede Kvadratalen kun blive 3 Kr. om Aaret. Det er ikke sandsynligt, at det vilde bevirke en Forhøjelse af Huslejen, hvis Størrelse væsentlig beror paa andre Momenter. Naar man forhøjede Arealskatten saaledes, vilde det give en forøget Indtægt af 230,000 Kr. Og gav man samtidig den simple Bestemmelse, at Grundskatten maa opkræves med et Tillæg af 10 pCt., vilde det give omtrent 95,000 Kr. I alt vilde der saaledes indkomme 325,000 Kr. Naar man da tillige bemyndigede Kommunen til at forhøje Indkomstskatprocenten med $\frac{1}{2}$, hvorved der vilde indkomme henved 400,000 Kr., vilde man omtrent have naaet det Beløb, som under den sidste Budgetforhandling i Borgerrepræsentationen er blevet anset for nødvendigt for Kommunen. Jeg tror, at en saadan Fordeling vilde være langt rigtigere og retfærdigere end den her foreslaaede ensidige Forøgelse af Indkomstskatten. Jeg skal derfor henstille den til Overvejelse af det eventuelle Udvalg.

Tauber: I Lov af 1ste April 1887 om Ligningskommissionen i København, § 13, er det fastsat, at Lov af 19de Februar 1861 om en Omordning af de kommunale Skatter i Staden København, med Forandring i og Tillæg til samme ifølge nærværende Lov, forelægges Rigsdagen til Genensyn i Form af en ny Lov om de kommunale Skatter i Staden København inden Ugangen af Aaret 1890. Denne Forpligtelse opfyldte den meget ærede Indenrigsminister i Fjor ved at forelægge et Lovforslag for Landstinget, som gik ud paa, hvad man talder en Modifikation af den kommunale Beskatning i København. Dette Forslag have vi jo ikke set noget til, det blev af Landstinget i Fjor begravet i Udvalg, som afgav Betænkning, men Sagen kom ikke videre. I Aar har Regeringen ikke gentaget Forslaget, men forelagt et lille Lovforslag i Landstinget, som med nogen Forandring er kommet her til os. For os har altsaa et saadant Lovforslag ikke foreligget, men det er jo noget, som ikke er uden Sidevirkelse. Vi vide jo, at Bestemmelsen i Grundlovens § 25 om Forelæggelse af provisoriske Love for Rigsdagen i den næste Rigsdagsamling betragtes som opfyldt derved, at de forelægges Landstinget, og at vi aldrig saa dem at se. Det er derfor kun en Konsekvens deraf, at vi i denne Sag ere blevne behandlede paa samme Maade. Der var i 1887 Enighed